

На Олимпийскы-ты игришта единъ старецъ, Атинянинъ, тръсіаше мѣсто за да сѣдне; нѣ всичкы-ты мѣста бѣхъ вече захванжты; нѣкои млади Атиняне, кои-то сѣдѣхъ тамъ, повикахъ го да дойде при тѣхъ, кога той съ голѣмъ мъкъ ся промѣкнѣ до нихъ, то на мѣсто да го приемжтъ, посрѣштихъхъ го съ присмѣхъ. ХГоркый-тъ старецъ, като го тласкахъ отъ едно мѣсто на друго, дойде на онѣхъ странѣ, дѣто сѣдѣхъ Спартанци. Вѣрни на святый-тъ обычай на отечество-то си, тии съ почетъ ставжтъ и му давжтъ мѣсто по между си. Исти-ти Атиняне, кои-то толкосъ безочливо ся кривѣхъ на стареца, исплнихъ ся съ голѣмъ почетъ къмъ свои-ты великодушны противници, и отъ всекъхъ странѣ заплѣскахъ рѣцѣ. Бликихъхъ слъзи отъ очи-ты на старца, и той извыка: Атиняне познавжтъ добро-то, а Спартанци го правятъ.

Александръ Македонскый, кому-то азъ тука отъ все срьдце быхъ далъ титулъ *великый*, въ онова исто врѣмя, кога честь-та му ся сговариаше да го възголѣми, знаіаше да ся покори прѣдъ старость-тѣ Веднжъ, като бѣше въспрѣнъ отъ дълбокы снѣгове въ свое-то побѣдно пѣтуваніе, заповѣда да накладжтъ огнь, и сѣднѣ на царскый-тъ си столъ да ся грѣе. Помежду воиници-ты си забѣлѣжи